

μολογήσει καὶ τὸ ὅποιον ταῖς ἐχρησίμευσεν ὅπως ἀπέλθωσιν εἰς Βηθλεὲμ καὶ προσκυνήσωσι τὸν νεογέννητον Ἰησοῦν.

ΒΡΟΧΗ ΧΑΡΙΤΩΝ ΚΑΙ ΑΛΕΞΙΒΡΟΧΩΝ. — Ἐπὶ τοῦ ὑπουργείου τοῦ καρδινάλιου Φλερὺ εἶχον διανεμηθῇ γενναίως εἰς ὁλόκληρον τάγμα, ἕνεκεν λαμπροῦ τινος στρατιωτικοῦ κατορθώματος. Μόνος ὁ ἐπὶ τοῦ Φερικκούζ ὑπολοχαγὸς τοῦ τάγματος δὲν εἶχεν ἀξιώσθαι αὐδεμιᾶς ἀνταμοιβῆς ἐκπληττόμενος διὰ τὴν ἀδικον ταύτην ἐξαίρεσιν ἀπῆλθε παρὰ τῷ καρδινάλιῳ Φλερὺ, λέγων αὐτῷ. — Ἄγνοῶ, ἄρχων, τίνας ὁλοθρίας τύχης ἕνεκεν εὐρίσκομαι ὑπὸ ἀλεξιβρόχιον, ἐνῶ ἡ Ὑμετέρα Ἐξουχίως βρέχει χάριτας ἐπὶ τοῦ τάγματός μου ὁλοκλήρως.

Ἡ εὐρυὴς αὕτη προσλαλίᾳ ἔσφερε τὸ παθαύμενον ἀποτέλεσμα, ὁ δὲ ἀδικηθεὶς ὑπολοχαγὸς ἀντημείφθη ἐπαξίως.

ΛΥΠΗ ΑΝΑΒΛΑΛΟΜΕΝΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΠΑΥΡΙΟΝ. — Νύκτα τινα ἐξύπνισαν ἓνα κύριον ὅπως τῷ ἀναγγεῖλωσι τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του. — Ἄ, ἀπήντησε χασιώμενος καὶ καλυπτόμενος ἐκ νέου διὰ τοῦ ἐραπλώματος, πόσον θάλυπηθῶ αὖριον ὅταν ἐξυπνήσω!

ΠΟΙΗΣΕΙΣ.

ΑΣΜΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΗΔΟΝΑ.

Ὅπότ' ἡ γῆ τὸν πράσινον λαμβάνει τάπητά της
Καὶ μ' ἄνθη καὶ μ' ἀρώματα στολίζονται οἱ κῆποι
Καὶ εἰς τὰ τόσα ἄνθη της, ε' τὰ τόσα θέλγητρά της
Πολλάκις τῆς καρδίας μας ἡ ἀλγηδὼν ἐκλείπει,
Μὲ ἄσματα οὐράνια, μετὰ χαρᾶς Σὺ ἴσως
Προσέργεσαι τὴν ἀνοιξιν νὰ μᾶς πανηγυρίσῃς
Καὶ ψάλλεις τότε, ἀηδὼν, γλυκύ μου πτηνόν, ψάλλεις,
Κ' εἰς θυμηδίας πάρευτα τὰς θλίψεις μεταβάλλεις.

Ὡς ἁρμονί' ἀγγελικῇ, εἰς δάση μέσα ὅπου
Τοῦ οὐρανοῦ ὁ κυανὸς Σὲ σκέπει μόνον θόλος,
Ἐντὸς αὐτοῦ ἀκούεσαι τοῦ παντερήμου τόπου
Κ' ἀπ' τ' ἄσματά σου τέρεται ὁ περίξ κόσμος ὅλος,
Ὡς ἐνέριος ἐκεῖ ἀγγέλων συμφωνία
Ἀναπληροῦσα τ' οὐρανοῦ τὰ ἄσματα τὰ θεῖα.
Ὡ, ψάλλε ψάλλε, ἀηδὼν, γλυκύ μου πτηνόν, ψάλλε,
Σ' τὸ ἄσμα σου ἐκλείπουν αἱ ἁρμονί' αἱ ἄλλαι.

Μακρὰν τῶν πόλεων ποιμὴν τὸ ποιμνιὸν του φέρει,
Καραδοκῶν τὴν ἀνοιξιν καὶ Σὲ μ' αὐτὴν ἐπίσης,
Ὅποτε δὲ τὸ ἔαρ μας ἐκεῖ Σ' ἐπικναφέρῃ,
Ἐμπρὸς του τότε ἅπαντα προσμειδιᾷ ἡ φύσις·
Κ' εἰς τοῦ ραιδρῶ σου ἄσματος τὸν τόσον γλυκύ τόνον,
Σ' τὴν οἴλιν του τοῦ πάθους του ἐκφράζεται τὸν πόνον·

Ὡ ψάλλε ψάλλε, ἀηδὼν, γλυκύ μου πτηνόν, ψάλλε,
Σ' τὸ ἄσμα σου ἐκλείπουν αἱ ἁρμονί' αἱ ἄλλαι.

Οἱ τόσοι σου γλυκύθηγοι λαρυγγισμοὶ ἐκεῖνοι,
Ποῦ πέριξ σου ἀκούονται μὲ τόσῃ ἁρμονίαν,
Οἱ τόσον ἐναρμόνιοι ἡδυπαθεῖς σου θρήνοι,
Γλυκεῖαν μᾶς προσφέρουσι ταχαίως θυμηδίαν·
Κ' ὡς ἄλλος τερπνὸς ζέφυρος εἰς ῥόδα καὶ ναρκίστους
Καὶ ἡ ψυχὴ ἡμῶν πετᾷ εἰς θεῖους Παραδείσους.
Ὡ, ψάλλε ψάλλε, ἀηδὼν, γλυκύ μου πτηνόν, ψάλλε
Καὶ ἁρμονίαι δι' ἡμᾶς δὲν μένουν πλέον ἄλλαι.

Σ' τοῦ βίου μου τ' ἀκάτιον προσέπλεον τυχαίως,
Τὸν θάνατον ἐπιζητῶν ὡς ἄλλην εὐτυχίαν,
Ὅποτε πλὴν τὸ ἄσμα σου μ' ἐπρόφθασεν ἡδέως,
Ὡ, τὴν φωνὴν σου, ἀηδὼν, ἀκούσας τὴν γλυκεῖαν,
Καὶ τοῦ ὕψιστου αἰσθανθεὶς τὸ θεῖον μεγαλεῖον,
Ὡ, τότε ἐθεώρησα εὐτύχημα τὸν βίον!
Ὡ, ψάλλε ψάλλε, ἀηδὼν, γλυκύ μου πτηνόν, ψάλλε,
Αἱ ἁρμονίαι σου αὐταὶ μὲ θέλγουν καὶ ὄχι ἄλλαι.

Ο ΘΗΕΚΩΝ ΠΟΙΗΤΗΣ.

Ἀφιερῶται τῷ Κυρίῳ J. B. BROWN.

Πλὴν, φεῦ! τὰ ζύλλα κύτρινα
θορῶ ε' τὴν πεδιάδα
Ὅπου χιλιάδες πέφτουνε
Σὲ κάθε ταραγμάδα
τρισελαφρεῖς πνοῆς
(Γ. Ε. Μαυρογιάννης.)

Μὲ φωνὴν ψυχρὴν ἀγοῦσαν, ὡς σθεννόμενός τις ἦχος,
Μόλις τώρα συγκινοῦσαν τ' ἄλλοτε θερμὸν τοῦ στῆθος,
Νέος ἀηδὸς κλινῆρης ἔψαλλε μ' ἀπελπισίαν
Χαλαρὰν κιθάραν κρούων, φωνὴν χύνουσιν ἀγρίαν.

» Τῆς ζωῆς μου παρακαίριος ἐμαράνθησαν τὰ ῥόδα
» Εἰς τῆς γῆς τὸν πρῶτον δρόμον μόλις ἔφερα τὸν πόδα,
» Κ' εὖρον πάρευτα τὸ τέρμα τῆς ταχείας μου πορείας·
» Τὴν ἐσπέραν, οἶμοι! εὖρον εἰς τὴν ὥραν τῆς πρωΐας.

» Εἰς μεμακρυσμένας χώρας, ἀγνωστόν τι δένδρον θάλλει
» Εἰς τὴν σκέπην τοῦ ὁποῖου τὰ φαρμακερά της κάλλη
» Σκληροτέρα τοῦ θανάτου στιγμὴ μία ἀπαπύσσει,
» Δυστυχῆς εἰς τὴν σκιάν του ὁ θελήσας νὰ καθήσῃ.